

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είς τούς λόγους αὐτοὺς ὁ Ἰωάνθαν ἐστέναζε καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τινος καθίσματος συντετριμμένος.

Δὲν ἔφερε πλέον καμίαν ἀντίρρησην.

Ἀφοῦ ἐκλονίσθη καὶ τὸ ζήτημα αὐτὸ οἱ φίλοι μὴ σχολήθησαν μὲ τὴν ἀναχωρήσεως.

Ὁ Ἄρθ οὖρος Γόλδαμυγ καὶ ὁ Ἰωάνθαν ἐνοίκισαν μίαν θαυμασίαν ἀτμάκατον. Ἐπίσης ὁ Κουίνου Μόρρις καὶ ὁ Σοῦαρδ ἔχουν στήν διάθεσιν τοὺς ἑξ ὀνόματα ἄλλα, γιὰ νὰ ἐπιβλέπουν τὴν ὁχθητοῦ ποταμοῦ. Τέλος ἐγὼ καὶ ὁ καθηγητὴς θά φύγουμε μὲ τὸ τραῖνο στὶς 4 καὶ 10' γιὰ τὸ Βαρέσι.

Ἐκείθεν θὰ μᾶς μεταφέρῃ στὸ στενὸν τοῦ Βόργου ἄμαξα. Ὅλοι εἶνε ὀπλισμένοι καλὰ, μὲ ἀνάγκασαν δὲ νὰ ὀπλισθῶ καὶ ἐγὼ μὲ πιστόλι.

Βραδύτερον.— Ἐχρησάσθηκα ὅλο μου τὸ θάρρος γιὰ ν' ἀποχαιρετήσω τὸν αὐτὸν μου.

— Θὰ ξεναυδαθούμε, Μίνα; μὴ εἴπε.

— Ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος, Ἰωάνθαν! τοῦ ἀπήντησα. Ἐχε θάρρος!...

Ἡμερολόγιον Ἰωάνθαν Ἀρκερ

Ὀκτωβρίου 30.—Τὴν νύκτα.— Διασχίζουμε τὸν ποταμὸν μὲ τὴν ἀτμάκατον μας ταχέως. Ὁ Γόλδαμυγ κἀμινε τὸν θερμοστῆν. Ὁ Μόρρις καὶ ὁ Σοῦαρδ παρακολουθοῦν ὀνοχτὰ τὴν δεξιὰν εἰσθὴν ἐπιβαίνοντες τῆς ἁμάξης τῶν.

Ὅπως πιστεύουμε ἂν ὁ κόμης μπορέσῃ νὰ φύγῃ διὰ ξηρὰς θ' ἀποβιβασθῇ διὰ τοῦ Σαρεθ καὶ τῆς Βιστρίτσας, περὶ τὴν 47ην μοῖραν βορείου πλάτους διασχίζων τὴν μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ καὶ τῶν Καρπαθίων χώραν.

Ὀκτωβρίου 31.—Ἐξημέρωσε. Ὁ Γόλδαμυγ κοιμάται καὶ φρουρὸς ἐγὼ. Χάρις στήν ταχύτητα τῆς ἀτμάκατον μας ἐπροφθάσαμε πολλὰ πλοίαρινα ν' ἀνεβαίνουν τὸν ποταμὸν, ἀλλὰ σὲ κανένα ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἦτο φορτωμένο τὸ κιβώτιον τοῦ κόμητος.

Νοεμβρίου 2, Ἑσπέρα.— Τίποτε νεώτερον. Ὅσα πλοία μικρὰ καὶ μεγάλα συναντήσαμε δὲν ἔφεραν τὸ φορτίον ποῦ ζητοῦμε. Οἱ Σλοβάκοι ἐνὸς πλοιαρίου μᾶς ἐβεβαίωσαν ὅτι διήλθε πρὸ αὐτῶν ἓνα ἀρχετὰ μεγάλου πλοίου, τὸ ὁποῖον ἔπλεε μὲ ἐξαιρετικὴν ταχύτητα. Ἰσως αὐτὸ εἶναι τὸ πλοῖον ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκειται τὸ κιβώτιον. Δὲν γνωρίζουμε ὅμως ἂν τὸ πλοῖον αὐτὸ μετέβῃ στήν Βιστρίτσαν ἢ ἂν ἐξακολουθεῖ νὰ πλέῃ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ.

Εἰς Φουντοῦ ἐζητήσαμεν πληροφορίας περὶ τοῦ πλοίου αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐγνώρισαν τίποτε. Ἰσως τὸ πλοῖον διήλθε νύκτα καὶ δὲν τὸ ἀντήλθισαν.

Ἡμερολόγιον Ἰωάνθαν Ἀρκερ

(Συνέχεια)

Νοεμβρίου 2, Πρωτὰ.— Ἐξημέρωσε χωρὶς νὰ συναντήσουμε τὸ πλοῖον τοῦ κόμητος. Ὁ Βὰν Ἐλσιγγ καὶ ἡ Μίνα ἔπρεπε νὰ φθάσουν στὸ Βερέσι τὸ μεσημέρι τῆς Τετάρτης. Ἀπὸ κεῖ ἔπαρξεν ἡμᾶς γιὰ τὸ στενὸν τοῦ Βόργου. Πρέπει συνεπῶς αὕτη τηγνήγη νὰ βρισκονται τὸ δρόμον ποῦ πάει πρὸς τὸν πύργον τοῦ Δράκουλα. Θὰ πλησιάσουν στὸ τρομερὸν αὐτὸ μέρος ποῦ τόσο ὑπέφερα.

Τὶ θὰ τοὺς συμβῇ ἐκεῖ ἄραγε;

Ὅτι θὰ φθάσουν πρὸ τοῦ κόμητος δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου.

Ἐχουν ὅμως τὸσους ἄλλους κινδύνους ν' ἀντιμετωπίσουν!

Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς ὀδηγῇ καὶ νὰ τοὺς βοηθῇ.

Τρέμω ὁλόκληρος καὶ ἀνατριχιάζω στὰν σκέπτομαι τοὺς κινδύνους ποὺ μπορεῖ νὰ διατρέξουν.

Ἄν ἦταν δυνατόν νὰ αὐξήσουμε τὸ δρόμον τῆς ἀτμάκατον; Ἀλλὰ οἱ μηχαναὶ τρέχουν ἀπὸ τὴν ταχύτητα, τὸ καζάνι ἔχει πυρκαϊωθῇ ἀπὸ τὴν πολλὴν φωτιά...

Ἡμερολόγιον δόκτορος Σοῦαρδ

Νοεμβρίου 2.—Τρεῖς ἡμέρας τρέχουμε κατὰ μήκος τῆς ὁχθῆς τοῦ ποταμοῦ. Δὲν συναντήσαμε τίποτε ὁμῶς.

Νοεμβρίου 3.—Ἐμάθαμε εἰς Φουντοῦ, ὅτι ἡ ἀτμάκατος μὲ τὸν Γόλδαμυγ καὶ τὸν Ἀρκερ ἀνέπλευσεν εἰς Βιστρίτσαν.

Ὁ ὁρσάνος εἶνε βαρεῖα συννεφιασμένος. Φαίνεται πὼς θὰ χιονίσῃ. Ἄν συμβῇ αὐτὸ πρέπει νὰ προμηθευτοῦμε ἔλκυθρα.

Νοεμβρίου 4. Σήμερα ἐμάθαμε ὅτι ἡ ἀτμάκατος ἔπαθε κάποιαν μικρὴ βλάβην. Ἐδιορθώθηκε ὅμως ταχέως καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν καταδιώξιν τῆς τῆς βοηθείας αὐτοχθόνων.

Ἡμερολόγιον Μίνας Ἀρκερ

Νοεμβρίου 5.—Ἐφθάσαμε στὸ Βερέσι κατὰ τὸ μεσημέρι... **Βραδύτερον.**— Ὁ Βὰν Ἐλσιγγ φρόντισε γιὰ ἄλλα καὶ ἁμάξι. Εὐρήσκαμε εὐκολὰ διὰ τῆς ἡμέρας καὶ φεύγουμε σὲ λίγο γιὰ τὸν κατασραμένο πύργον, ἀφοῦ γευματίσουμε.

Ὁ καθηγητὴς μὲ συνιστᾷ νὰ φάω καλὰ.

Ποῦς ξέρει, μὴ εἴπω, ἴσως νὰ κάμουμε πολλὰς ἡμέρας νὰ καθίσουμε σὲ τραπέζιν...

Ἐπρομηθευθήκαμε τρόφιμα γιὰ νὰ τὰ πόρουμε μαζὺ μας, καθὼς καὶ γουναρικά γιὰ νὰ προφυλαγώμαστε ἀπὸ τὸ δυνατό κρύον ποῦ θὰ κἀνῃ ἐκεῖ ἐπάνω.

Ὅλινον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως.—Φεύγουμε. Τὸ ἁμάξι εἶνε ἔτοιμο. Ἡ καρδιά μου σφίγγεται καὶ φοβοῦμαι, φοβοῦμαι πολὺ.

Προσεύχομαι διαρκῶς στὸ Θεὸ γιὰ τὴν σωτηρία μας. Ἄς προφυλάσῃ καὶ ἂς σκέπῃ καὶ τὸν Ἰωάνθαν, τὸν ὁποῖον σκέπτομαι διαρκῶς μὲ ἀγάπην.

Ἡμερολόγιον Μίνας Ἀρκερ

(Συνέχεια)

Νοεμβρίου 4.—Τὸ ἁμάξι τρέχει μὲ μεγάλη ταχύτητα. Ὁ Βὰν Ἐλσιγγ εἶνε βυθισμένος σὲ σκέψεις. Κάθε τόσο σταματοῦμε γιὰ ν' ἀλλάζουμε ἄλλα.

Οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ πάνω εἶνε πολλὴ δεισιδαίμονες. Πιστεύουν στὰ φαντάσματα καὶ τοὺς βρυκόλακας κι' ἔχουν δίκην.

Δὲν εἴπαμε σὲ κανένα ἀπολύτως ποῦ πηγαίνουμε.

Κοντὰ τὸ βράδυ ὁ κ. Καθηγητὴς μὲ ὑπνώτισε. Τοῦ ἀπάντησα, ὅπως πάντοτε, πὼς ἀκούω τὸ φλοῖσθον τοῦ νεροῦ καὶ τρέμω ἐξ ὅλου.

Δὲν ὑπάρχει, συνεπῶς καμὰ ἀμφιβολία. Ὁ κόμης βρῖσκεται ἀκόμα στὸ πλοῖον τοῦ.

Ἐνθ' τὸ ὁμάξι μας ἔτρεχε ἐπὶ ἄλλοι ὕπνο. Τὸ ἴδιον ἔκαμε κατόπιν καὶ ὁ καθηγητὴς.

Πέπει, λέγει, νὰ διατηροῦμε τὰς δυνάμεις μας ἀκαμίας.

Νοεμβρίου 5 —Νύκτα.— Ὁ τόπος γίνεται καὶ περὶ ἀγρίου ὅσο προχωροῦμε. Παντοῦ ἐμπρὸς μας ὑψώνονται αἱ ἀτόμες κορυφαὶ τῶν Καρπαθίων.

Κατὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ καθηγητοῦ τὸ πρῶτ' ἂν εἴμαστε στὸ στενὸν τοῦ Βόργου. Ἐκείθεν ὁ πύργος δὲν εἶνε μακρὰν.

Προχωροῦντες δὲν συναντᾶμε πλέον οὔτε σπιτία οὔτε σταθμούς.

Ὅλα γύρω εἶνε ἔρημα. Παντοῦ ἀγρία ἐρμηία, δάση καὶ κρημνοὶ ἀτόμοι. Δὲν βρισκόμεθα πλέον οὔτε σταθμούς γιὰ νὰ ἀλλάξουμε τ' ἄλλα μας. Βαδίζουμε μόνον μὲς πρὸς τὸ ἀγνωστον, πρὸς τὸν κίνδυνον. Ὁ Θεὸς βοηθός!

Ἡμερολόγιον Ἀβραὰμ Βὰν Ἐλσιγγ

(Νὰ διαβασθῇ ἀπὸ τὸν δόκτορα Σοῦαρδ ἐν ἡ περιπτώσει δὲν μὲ ξεναλὴ πειά.)

Νοεμβρίου 4.—Εἶνε πρῶτ' καὶ γράφω κοντὰ στὴ φωτιά. Τὸ κρύον εἶνε διαβολικόν. Ἡ δυστυχὴς κ. Μίνα ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ αὐτὸ. Δὲν ξέρω ἀκόμη τί τῆς συμβαίνει καὶ δὲν φαίνεται πειὰ ἡ ἴδια. Κοιμάται, κοιμάται διαρκῶς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ :

Τὸ νέο τρομακτικὸ καὶ παράδοξον μυθιστόρημα τοῦ Ἀγγλου συγγραφέως τοῦ «Καπετὰν Βρυκόλακα» Μπράμ Στόουκερ :

— **«Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ»** —

Θὰ σὰς γοητεύῃ, θὰ σὰς συναρπάσῃ, θὰ σὰς κάμῃ νὰ νοιώσετε καὶ ἀνατριχιάσεις τοῦ τρόμου!...